

Mücadele

Haziran 1978
Sayı 21
Fiyatı 50 pf.

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu Yayın Organı

BUHRANDAN ÇIKIŞ YOLU: DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR

Geçen ay içinde Türkiye, gerek iç, gerekse dış politikada önemli gelişmelere sahne oldu.

İÇTE: İLAN EDİLMEDEN UYGULANAN SIKI YÖNETİM.

Faşist terör gündemde...

Geçen ayın en önemli ve merakla beklenen olaylarından biri kuşkusuz 1 Mayıs eylemleri idi. 1 Mayıs öncesinde, hakim sınıflar faşist basın aracılığı ile büyük bir endişe havası yaratarak, halkın 1 Mayıs gösterilerine katılmasını mümkün olduğunca engellemeye çalıştılar. Buna paralel olarak, 1 Mayıs öncesinde, devrimci örgüt ve kişilere karşı girişilen saldırılar yoğunlaştırıldı. Çeşitli demokratik ve devrimci legal kuruluşlar kapatıldı. Türkiye'de hakim sınıfların halk üzerinde estirdiği faşist terör 1 Mayıs öncesinde yoğunlaştırıldı. Özellikle büyük şehirlerde ve Kürdistan bölgesinde askeri birlikler alarma geçirildi. Polis teşkilatında izinler kaldırıldı. 1 Mayıs günü çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı Ecevit programının temel maddelerinden biri olan "Devletin saygınlığını arttıracak olan" lafının ne anlama geldiğini bir kez daha yaşadı. 1 Mayıs'ta DİSK'in merkezi gösteri yapacağı İstanbul'da 100.000 inin üzerinde asker 40.000 inin üzerinde polis hareket halindeydi. Bir o kadar da takviye gücü, harekete geçirilmek üzere bekliyordu. Ecevit hükümetinin içişleri bakanı, eski sıkıyönetim başkanı, İrfan Özakın, 1 Mayıs gösterilerine katılanların tümünün "tek tek aranacak" bir Mayıs öncesinde ilan edildi. Bir Mayıs'ta, bu gerçekleştiriliyordu. 1 Mayıs'ta İstanbul'da tüm işçi sentleri ve miting alanına giden yolların başları tıdlırılmış. zırhlı araçlarla, tanklarla bındırılmış. Tüm kitle ulaşım araçları; vapur iskeleleri merkezi yerlerdeki otobüs durukları; Tren istasyonları asker ve polis birlikleri tarafından tutulmuştu. Durum Türkiye'nin 1 Mayıs gösterisi yapılan her yerinde hemen hemen buna benziyordu. 1 Mayıs'ta, emperyalizmin uşakı hakim sınıfların devleti, çeşitli yörelerde ilan etmeden uyguladığı sıkıyönetimi, geniş çapta uyguladı. Hakim sınıflar ve onların bugünkü Ecevit hükümeti böylece halkı korkutmak mücadelesini durdurmak, 'devlet güçlüdür' 'devlete karşı gelinmez' safsatasını yaymak istemektedir.

ATİF, Ecevit hükümeti başa gelir gelmez, Ecevit hükümetinin de komprador patronları ve toprak ağalarının bir hükümeti olduğunu belirtmiş, bu hükümetin 'faşizme karşı mücadele' yaygarası ile faşizmi uygulayacağını belirtmişti. Gelişen tüm olaylar ve en son olarak da 1 Mayıs'ta ki olaylar bu teğışin doğruluğunu ortaya koymaktadır. Bugün Türkiye'de yasal bir yürüyüşe katılan herkes, zürinin aranmasını kabul etmek zorundadır. Sivil faşist sürülerin saldırısına uğramayı, 'devlet güçlüdür' 'devlete karşı gelinmez' safsatasını yaymak istemektedir.

zorundadır. Göz altına alınmayı, karakolda sopa yemeyi, işkenceyi, yaralanmayı ve hatta ölümü göze almak zorundadır. Bugünkü faşist Ecevit hükümeti aldığı tedbirleri Türkiye'de "özgürlükleri" "demokrasiyi" "can güvenliğini" vs. koruma amacıyla aldığını belirtiyor. Bütün faşist basın ve sosyal faşist basın Ecevit hükümetinin aldığı tedbirleri hararetle destekliyor. 1 Mayıs sonrasında, faşist ve sosyal faşist basın tüm gücüyle alınan tedbirlerin ne kadar olumlu olduğunu 1 Mayıs gösterilerinde olay çıkardığını bunun Türkiye için büyük bir gelişme olduğunu vs. belirttiler. CHP ve sosyal faşistler olay çıkarmasını yeni hükümetin büyük bir başarısı olarak kutladılar. Hakim sınıflar ve onların temsilcileri bunun hep böyle olmasını; ilan edilmeden uygulanan sıkıyönetimin sürmesini istiyorlar. Bu onların açısından gayet tabiidir.

FAŞİSTLER VE SOSYAL FAŞİSTLER EL ELE !

Ama halk için durum böyle değildir. Halk için bugün ilan edilmeden uygulanan sıkıyönetim; Halkın devrimci mücadelesinin şartlarının kötüleştirilmesi; özgürlüklerinin (mesela: örgütlenme, toplanma ve gösteri özgürlüğünün) geniş çapta kısıtlanması demektir. Ecevit hükümeti aldığı faşist tedbirleri; halka faşizme karşı mücadele olarak yutturmaya çalışmakta, halkı kendi kuyruğuna takmaya çalışmaktadır. Bugün Rus sosyal emperyalizmine usaklık eden bir dizi sosyal faşist de Ecevit hükümetinin aldığı tedbirleri desteklemekte ve hatta bu tedbirlerin uygulanmasında, Ecevit faşisti ile el ele yürümektedir. Bunun örneği İstanbul'da DİSK'in yaptığı 1 Mayıs gösterisinde görülmüştür. Bu gösteride DİSK'in başını çeken sosyal faşist klik, gösteride taşıyacak pankart ve sloganları tespit etmiş; gösteri alanına girecek grupları tespit etmiş ve bunun "devletin güvenlik kuvvetlerine" (yani faşist ordu ve polise) vermiştir. Ayrıca kendisi de 'miting' ve gösterinin güvenliğini sağlamak için 'çöğün'le, devrimcilere karşı kışkırtılmış işçilerden oluşan, başını örgütlü azıllı sosyal faşistlerin çektiği bir güvenlik kuvveti oluşturmaktadır. Bu sosyal faşist "güvenlik kuvvetleri" devletten faşist "güvenlik kuvvetleri" ile birlikte; miting girmek isteyen ve kendi ajitasyon ve propagandalarını yapmak isteyen devrimcilere azgınca saldırımlar; miting alanına doğru yürümek isteyen pek çok grup, daha yürüyüşe geçmeden, faşist - sosyal faşist iş birliği ile dağıtılmıştır. Alınan tedbirler sonucu, miting alanı bir yandan ve Rus sosyal emperyalizminin propagandasının yapıldığı; diğer yandan ise Ecevit hükümetinin propagandasının yapıldığı; kendisi faşist olan bu hükümetin "faşizme karşı daha tutarlı! mücadele" ye çağırıldığı bir alan haline gelmiştir.

1 MAYISIN GÖSTERİLERİ

mitinge katılanlar didik didik arandı.

Bir bütün olarak ele alındığında, bu yılki 1 Mayıs gösterileri şu gerçekleri bir kez daha vurgulamıştır:

.. Ecevit hükümeti hakim sınıfların hükümetidir. Bu hükümetin öz olarak kendinden önceki hükümetlerden hiç bir farkı yoktur. Bu hükümet "faşizme karşı mücadele" demogojisi ile ülkemizde faşizmi yoğunlaştırmaktadır. Ecevit hükümeti ilan etmeden sıkıyönetim uygulamakta, bunu "özgürlükleri" "demokrasiyi" koruma adına yapmaktadır. Gerçekte ise koruduğu, hakim sınıflar ve faşizmdir.

.. Ülkemizde, Rus sosyal emperyalizmin e devleti eden sosyal faşistler, Ecevit'in 'devletli güçlendirme' kampanyasını desteklemektedirler. Çünkü onlar bu devleti kendi devletleri olarak görmektedirler. Rus sosyal emperyalizmine usaklık eden sosyal faşistler, Ecevit hükümetinin ilan etmeden uyguladığı sıkıyönetimi canı gönülden desteklemektedirler. Bunlar Ecevit hükümetini, hakim sınıfların diğer kanatlarının siyasi temsilcilerine ve özellikle de devrimcilere karşı desteklemelerine, karşılık olarak; Ecevit hükümetinden kendileri üzerinde var olan baskıların azaltılmasını talep etmektedirler. Nitekim bugün Rus sosyal emperyalizminin azıllı usaklarının bir partisi olan sahte, göya gizli ve yasak T'K'P'nin propagandası Türkiye'de açıkça yapılabilmektedir. 1 Mayıs'ta, Hakim sınıfların ordusu ve polisi devrimci slogan taşıyan gruplara alçakca saldırıp, bunları dağıtırken; Miting alanında sahte T'K'P'nin propagandası açıkça yapılmıştır.

.. Devleti koruma; Devrimcilere saldırma konusunda faşistler ve sosyal faşistler el eleler.

1 Mayıs 1978: kitleler 1 mayısa sahip çıktılar

.. Rus sosyal emperyalizmine usaklık eden sosyal faşistler; ve CHP propagandası yapan sahte reformistler, bugün işçi sınıfı içinde hala önemli bir etkinliğe sahiptirler. Bugün DİSK içinde, bu iki grup iktidar dalgaşması vermekte; ama Ecevit hükümetinin desteklenmesi, sosyal faşizmin propagandasının serbestçe yapılması; devrimci ve komünist propagandanın yasaklanması, devrimcilere ve özellikle komünistlere karşı saldırı konusunda birleşmektedirler. DİSK'in yönetim kademesindeki değişiklik, DİSK'in siyasetinde önemli bir değişikliği beraberinde getirmemiştir.

.. Bu yılki 1 Mayıs gösterilerine de, ülkemizde 100 binlerce işçi, öğrenci; her sınıf ve tabakadan yurtsever, ve devrimci katılmıştır. Bu katılmalar, hakim sınıfların yoğun karşı propaganda ve saldırılarına rağmen gerçekleşmiştir; işçi sınıfının ve halkın 1 Mayıs'a sahip çıktığını göstermektedir. İşçi sınıfının ve halkın kan ve can pahasına kazanılan; söke söke alınan hakları korumaya kararlı olduğunu göstermektedir.

Devamı 2. sayfada

ECEVİT'İ EHVEN-İ ŞER GÖRENLERİN ÇIKMAZI

Ecevit hükümetini ehven-i şer gören bir dizi tutarsız demokrat ve devrimci kişi ve gruplar da, 1 Mayıs'ta olay çıkarmasını esas mesele olarak görüp göstermekte ve bu konuda Ecevit hükümetiyle ve sosyal faşistlerle aynı paralele düşmektedirler. Bunlar da güçlü bir devlet istemekte, güçlü devletin propagandasını yapmaktadırlar. Bunlar devletin sınıfsal niteliğini; bugün ülkemizde devletin hakim sınıfların; yani emperyalizmin uşakı komprador patronların ve toprak ağalarının halk üzerindeki faşist diktatörlüklerinin bir aracı olduğunu kavramamaktadırlar. İstedikleri güçlü devletin, Türkiye'de ki faşizmin güçlenmesi demek olduğunu kavramamaktadırlar. Bunlar Ecevit'i ve CHP'nin, hakim sınıfların bir partisi olduğu gerçeğini kavramamaktadırlar. Bunlar Türkiye'de, yalnızca hakim sınıfların amerikancı kanadının faşizim yanlısı olduğunu ve Türkiye'de yalnızca hakim sınıfların amerikancı kanadının temsilciliğini yapan MC partilerinin faşizmi uygulayacağını sanmaktadırlar. Bunların bir bölümü hatta MC partileri içinde de yalnızca MHP'nin faşist olduğunu sanmaktadırlar ve bunun propagandasını yapmaktadırlar. Bu görüşler; her geçen gün pratik tarafından yanlışlığı ispatlanan görüşlerdir. Bugün gerçek durum nedir?

CHP HÜKÜMETİ İKTİDAR OLMA YOLUNDA:

Bugün Türkiye'de MC partileri, CHP'ye karşı yoğun bir mücadele içinde bulunmakta, CHP'yi istifaya davet etmektedirler. MC partilerinden özellikle MHP sivil faşist komandoları aracılığı ile halka ve devrimcilerle karşı terör eylemlerini yoğunlaştırarak sürdürmektedir. Bunlar son dönemde, Malatya olayında da görüldüğü gibi, kitle katliamına girişmekte; Halk içinde var olan mezhep, aşiret, milliyet vs. gibi çelişmeleri kışkırtmakta, karışıklık çıkarmaya çalışmaktadırlar. İşte bir çok kişiyi yanıltan ve CHP'nin anti-faşist olduğu hayallerini yayan bu durumdur. Bugün CHP ile MC partileri arasında, devlet iktidarını yalnız başına ele geçirme konusunda kıyasıya bir mücadele vardır. Bu mücadelenin kaynaklandığı temel; CHP ve MC partilerinin esas olarak ayrı ayrı emperyalist güçlere uşaklık etmeleridir. MC partileri esas olarak hakim sınıfların amerikancı kesiminin siyasi temsilciliğini yaparken, CHP esas olarak hakim sınıfların B.Avrupa'da ki emperyalistlere uşaklık eden kesimin siyasi temsilciliğini yapmaktadır. Komprador patronların ve toprak ağalarının her iki kesiminde, devlet mekanizmasını kendi ellerine geçirmek ve bu mekanizmadan esas olarak kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmak istemektedirler. İşte onlar arasındaki iktidar dalaşması, bu menfaat dalaşmasından kaynaklanmaktadır. Bu menfaat dalaşmasında çeşitli demogojilerle halk sınıflarının kendi kuyruklarına takmaya; halkın devrimci mücadelesini kendi iktidar dalaşmaları için bir kaldıraç olarak kullanmaya çabalamaktadırlar. CHP bundan önce muhalefette olduğu dönemde, halkın MC faşistlerine karşı duyduğu nefreti ustaca kendi lehine kullanmayı başarmış; Ecevit halkın bir bölümünün gözünde "umut" bir bölümünün gözünde "ehven-i şer" olma durumuna girmiştir.

HÜKÜMET ve İKTİDAR

CHP hepimizin bildiği gibi bundan 5 ay kadar önce siyasi manevralarla hükümet oldu. CHP hükümet oldu ama devlet çarkı içinde MC partileri hala hüküm sürüyorlardı. Bu durumda; CHP eğer iktidar olmak istiyorsa, devlet çarkı içinden MC taraftarlarını temizlemek, bunların yerine kendi taraftarlarını yerleştirmek zorunda idi. Nitekim öyle oldu. Kendi muhalefette olduğu dönemde, taraftarlarının kıyımına uğramasını 'faşist uygulama' 'parti-zanlık' vs. olarak nitelendiren CHP hükümet olunca devlet çarkı içinde geniş bir temizliğe girişti. Temizlik sırasında bu kez de kıyım uğrayan MC partileri; CHP'i 'faşistlikle' 'patizanlıkla' suçlamaya başladılar. Nasıl bundan önceki dönemde CHP memurları kıyım karşı direnişe çağırıp; hükümet olunca hesap sorulacağını söyleyseyse, bu kez de MC partileri aynı şeyleri söylemeye başladılar. CHP'nin giriştiği kıyımdan en çok zarar gören parti, kuşkusuz MHP oldu. Çünkü MC döneminde MHP halk içinde uyguladığı cinayetlerle en çok tecrit olmuş parti idi; ve eline geçirdiği bakanlıklarda özellikle "gümrük" "Tekel" ve "MEB bakanlıkları"nda tam bir hakimiyet kurmuştu, MHP böylece temizlikte esas hedef haline geldi. CHP, MHP partilerine karşı giriştiği temizlik hareketini, devlet çarkı içinden "faşistlerin

temizlenmesi" olarak adlandırıyor; böylece halkı kendi iktidar mücadelesini desteklemeye çağırıyordu. Sosyalist maskeli faşistler ve bir dizi tutarsız demokrat ve devrimci de Ecevit'in bu görüşlerin in propagandasını yapıyor; onlar da halkı hakim sınıflar içinde var olan iktidardalaşmasında, hakim sınıfların bir bölümünün kuyruğuna takmaya hizmet ediyorlardı.

MHP NEDEN SALDIRIYOR ?

Bugünkü durumda böyle bir yere gelinmiştir ki, hakim sınıflar içindeki iktidar dalaşmasında, CHP devlet çarkını ele geçirme konusunda oldukça önemli mevziler ele geçirmiştir. Bu durumda MC partileri için, tüm güçleri ile direnmekten, CHP'nin iktidara yürümesini tüm yollarla engellemeye çalışmaktan başka çare yoktur. Özellikle MHP kadro ve sempatanlarının, çok önemli bir bölümü; devlet iktidarı içinde yer alması, devletin çeşitli kurumlarından yararlanabilmesi yolu ile elinde tutmaktadır. Bu parti için mesele kelimenin tam anlamı ile ölüm kalım meselesidir. MC partilerinin bugünkü taktiği, CHP'nin güçlü bir hükümet olmadığını ispatlamaktır. MC partileri, CHP hükümetini ne olursa olsun hükümetten uzaklaştırmak ve böylece iktidara yürümesini engellemeye çalışmaktadırlar. Onlar CHP'nin güçsüz bir hükümet olduğunu ispatlayarak, CHP hükümetini devirmeyi planlamaktadırlar. CHP'nin hükümetten uzaklaşması için bugün kü dönemde askeri bir yönetime bile razıdılar. Ama esas olarak kendilerini hakim sınıflara ve emperyalizme hükümet alter-natifi olarak göstermektedirler. MHP'nin halka karşı giriştiği saldırıları yoğunlaştırmasının sebebi işte budur. CHP aslında, MHP'li faşistlerin ve MC partilerinin halka karşı karışıklık çıkarmak ve CHP'nin güçsüz olduğunu ispatlamak için giriştiği saldırılardan, 'faşizme karşı mücadele' demogojisi yolu ile yararlanmaktadırlar. MHP'nin faşist tedbirleri, faşizme karşı mücadele olarak göstermektedir. Bugün Ecevit hükümetinin ilan edilmeden uyguladığı sıkıyönetimden asıl zarar gören halkın devrimci örgütleri ve devrimci mücadeledir. Faşizme karşı mücadele maskesi altında, Ecevit hükümeti halka azgıncı saldırmaktadır. Bir takım tutarsız demokrat ve devrimci kişi ve gruplar, Ecevit hükümetinin bu demogojisine kapılmakta, bugün devrimci eylemin, eylemsizlik olduğunu savunmaktadırlar. Bunlar tüm devrimci eylemleri de, Ecevit hükümetini zayıflattığı için, faşistlerin eylemi olarak görmekte ve göstermektedirler. Böylece bunlar objektif olarak karşı devrime hizmet eder bir duruma girmektedirler.

Bugünkü hükümetle MC partileri ve özellikle de MHP arasındaki mücadele antifaşistlerin-faşistlere karşı mücadelesi değil; Faşistlerin kendi arasındaki bir iktidar dalaşmasıdır. Halkın çıkarı bu iktidar dalaşması karşısında, hakim sınıfların şu veya bu kanadının peşine takılmakta değildir. Halkın çıkarı bağımsız bir güç olarak, faşistlerin tümüne karşı kendi iktidarı için mücadele etmektedir. Biz yurtdışındaki işçilerin görevi de, bugün hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşmasının niteliğini doğru kavramak ve hakim sınıflara karşı demokratik halk devrim mücadelesini desteklemektir.

DİŞTA BATI ALMAN EMPERYALİZMİ İLE "DOSTLUK !" GELİŞİYOR

"Dostlar" kol kola

"Geçen ayın dışta en önemli olayı Ecevit'in B.Almanya'ya yaptığı ziyaretti. Ecevit ayağının tozu ile B.Alman başbakanı Schmidt ile birlikte yaptığı basın toplantısında B.Almanya ile Türkiye'nin dost olduğunu; Bu dostluğun çıkar birliği ötesinde bir dostluk olduğunu, B.Almanya'nın her zaman Türkiye'ye dostça yardım elini uzattığını, en kötü gününde bile Türkiye'yi yalnız bırakmadığını şimdi de, yalnız bırakmayacağını inandığını belirtti. Nitekim ikili görüşmelerde, B.Almanya ile Türkiye arasında 280. Milyon Mark tutarında yeni bir kredi anlaşması imzalandı. Batı Alman emperyalistlerinin başbakanı Schmidt verdiği demeçlerde, B.

Ordu;Malatyada halka kan kusturuyor...

Almanya'nın Türkiye'ye daha da fazlayardım etmeyi (!) düşündüğünü, geniş çapta sermaye ihracı olanaklarının araştırıldığını belirtti. Schmidt, bu arada amerikan emperyalistlerinin Türkiye'ye dört yıldır uyguladığı askeri araç-gereç ambargosu kararını da eleştirerek, B.Almanya'nın bu konuda da Türkiye'ye elinden gelen her yardımı(!) yapmaya hazır olduğunu belirtti. Schmidt'in bu açıklamaları, aynı günlerde amerikan senato komisyonunda, ABD hükümetinin isteğine rağmen alınan; ambargonun devam etmesi yolundaki karar karşısında daha da büyük önem kazandı.

Bütün dünya basını, ikili görüşmelerde Türkiye'ye yeni sermaye ihracı olanaklarının araştırıldığını; Türk heyetinin B.Almanya'ya, Türkiye'de silah sanayiini kurmaya çağırıldığı haberini verdi. Biz B.Almanya'da çalışan Türkiye'li işçiler, "Dost Batı Almanya'nın", ne biçim bir dost olduğunu iyi biliriz. Bizi ilikle-rimize kadar sömüren, bu DOST ! lardır. Bizim elimizden her türlü hakkımızı alan bizi en düşük ücretle, en ağır işlerde çalıştıran, bizi ikinci sınıf gören bu DOST (!)lardır.

Bütün emperyalistler gibi Batı Alman emperyalizminin de dostluğu sömürü, daha fazla sömürü demektir. Bütün emperyalist güçler gibi B.Alman emperyalistlerinde yardım, ülke ekonomisini kendine bağımlı kılmak demektir. Bunların "yardım" adı altında verdiği krediler, Türkiye işçi sınıfının, Türkiye halkının sömürülmesi sonucu ödenecektir. Bunların yaptığı sermaye ihracı, Türkiye'de ki ucuz iş gücünün, hammadde yataklarının ve geniş pazarın batı Alman emperyalist sermayesine peşkeş çekilmesi demektir. Ecevit'in B.Almanya ziyareti sırasında, Türkiye'de ki B.Alman ve batı Avrupa sermayesine u-

şaklık edenler bu ziyaretten beklediklerini, İktisadi Kalkınma Vakfı başkanı Ertuğrul Soysal ağzından şöyle açıklıyor-lardı :

"Türkiye'nin bugün alacağı ilk olumlu tedbir, B.Alman ve AET sermayesini alt yapı ve sanayi kurmak amacı ile özel kolaylıklarla davet etmektir."

Aynı talebi, Batı Alman emperyalistleride Türk heyetine bildirdiler. Ecevit'in başkanlığındaki Türk heyeti de dostlarına, bu konuda "var olan bürokratik engelleri, kaldıracığı" yolunda ki müjdeyi verdi. Ecevit'in B.Almanya'ya yaptığı ziyaret ve onun Batı Alman emperyalistlerinin temsilcileri ile yaptığı anlaşmalar, B.Alman emperyalist sermayesinin Türkiye'ye yerleşmesinde önemli bir aşamadır. Yapılan anlaşmalar, Ecevit hükümetinin esas olarak batı Avrupada ki emperyalistlerin, özellikle de batı Alman emperyalizminin uşaklarının siyasi temsilcisi olduğunu bir kez daha ispatlamıştır. Ecevit hükümeti B.Alman emperyalizmini halka şirin göstermekte, Batı Alman emperyalizminin Türkiye'de yayılmasına hizmet etmektedir. Bu hükümet, emperyalizme uşaklık eden, halk düşmanı, faşist bir hükümettir. Türkiye halkının kurtuluşu, Türkiye'nin şu veya bu emperyalist güce bağlanması ile değil Türkiye'nin emperyalist sömürü zincirinden koparılması ile mümkündür. Bugün Türkiye'de var olan ekonomik ve siyasi buhranın gerçekten çözülmesinin bir tek yolu vardır: DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ.

Ülkemizde hakim sınıflar; yani emperyalizme uşaklık eden komprador patronlar ve toprak ağaları; çeşitli emperyalist güçlere uşaklık etmektedirler. Ve iktidarı tümü ile ele geçirebilmek için birbirlerini yemekteler. Ama halka karşı birleşmektedirler. Demokratik halk devrim mücadelesine karşı; düzeni koruma, devleti koruma konusunda birleşmektedirler. Halk için kurtuluş; bunların birine karşı, diğerinin kuyruğuna takılmakta değil demokratik halk devrimi ile bunların tümünün iktidarını yıkmakta, kendi iktidarını kurmaktadır. Her yurtseverin görevi; Demokratik halk devrimine katılmaktır.

-KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ !

-YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

H.Demir

YAŞASIN 15.16 HAZİRAN SANLI İSCİ DİRENİŞİ

15-16 Haziran 1970 günlerinde işçi düşmanlarının yüreklerine korku, dostlarının kine ise umut saldı.

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin üstünden tam 7 yıl geçti, ama işçi sınıfının şanlı direnişi unutulmadı. Bir ozan bir şiirinde 15-16 Haziran için şöyle diyor: "15-16 Haziran gibi şanlı direnişle ri olan bir ülkede faşizmin ömrü uzun ol mayacaktır." Ozan bu mısralarla bir doğru yu dile getirmektedir. 15-16 Haziran gibi direnişi olan ülkemizde komprador patron ve toprak ağalarının ömrü uzun olmaya - caktır.

15-16 Haziran büyük işçi direnişi; ha- kim sınıfların işçi sınıfına karşı giriş tiği yoğun saldırıya, işçi sınıfının ver- diği bir yanittir.

15-16 Haziran direnişi, süregelmede o- lan sınıf mücadelesinin, kendiliğinden bir biçimde işçi sınıfının başına çöke- lenen revizyonistlere rağmen ve onları aşarak yoğunlaşmasıdır.

Hakim sınıflar 15-16 Haziran öncesinde 274 ve 275 sayılı Sendikalar kanunlarına değişiklik yapmak istediler. İşçi sınıfı bu değişiklik istegine karşı çıktı.

15 Haziran öncesi Millet Meclisinde o- naylanıp Senato'ya gelen, sendikalar ka- nunlarındaki değişiklik tasarısına göre Türkiye çapında faaliyet gösterme hakkı sadece bir iş kolunda, işçinin üçte biri- ni temsil eden sendikalara veriliyordu. Aynı şekilde bir işçi konfederasyonu, iş- çinin üçte birini ve her iş kolunda tem- sil hakkı elde etmiş sendikaların üçte birini kapsamak zorundaydı. Kısacası bu değişiklik, işçi sınıfının sınıf sendika- ları kurma yolundaki mücadelesini tümü- yle engelleyecek ve de tabanında devrim- ci işçilerin toplanmış olduğu DİSK'i yok edecekti. İşçi sınıfı pratikte DİSK'i yok ve demokratik hakları için örgütlenme öz- gürlüklerini yok edecek bu saldırıyı gö- gülmeye hazırды.

DİSK'e nazaran 15-16 Haziran öncesi revizyonist ler ise bir çıkmaz içinde idiler. Bir ta- raftan varlıklarını sürdürülebilirlik için bu değişiklik tasarısının önlenmesi ge- rekiyordu. Diğer taraftan işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesinin o- nun iktidar mücadelesine hizmet edebile- ceği korkusunda idiler. DİSK yöneticile- ri 15 Haziran için "yasal" işçi direnişle ri düzenlediler. Böylece hem varlıklarını sürdürebilecekleri, hem de işçi sınıfının mücadelesini dizginleyebileceklerini u- muyorlardı. Ama onların evde yaptıkları hesap çarşıya uymadı.

15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ SÖYLE GELİŞTİ:

15 Haziran 1970 günü İstanbul'da 1131 yerinden 70 binin üzerinde işçi işlerini bıraktılar. İşçiler üç kol üzerinden yürüyüşe geçip Taksim alanında buluşmak is- tiyorlardı. Direnişin ikinci günü ise di- renişe katılanların sayısı 150 bin işçi- yi buldu. Polis ve ordu, yürüyüşü durdurabi- lmek için çeşitli barikatlar kurdular. İşçileri kurşun yağmuruna tuttular.

İstinye yönünden gelen işçi kolunun yolu Tekfen fabrikasının önünde polisçe kesildi. Polis en önde mücadeleye ko- şan kadın işçileri coplama'ya kalkışınca ça- tışma patlak verdi. İşçiler polisleri ön- lerine katıp kovaladılar. Şişli'de bu kez askeri birliklerce önleri kesildi. Sel gi- bi akan işçiler bu barikadı da aştılar. Fakat Taksime yığılmış üçüncü barikat karşısında alana giremediler.

Topkapı yönünden gelen işçi kolu, önüne çıkan polis ve ordu barikatlarını aştı, tankları ayaklarının altında eze eze Ca- galıoğlu'na geldiler. Vilayet önünde güçlü

bir protesto yaptılar. Eminönü'ne geldik- lerinde Haliç köprülerinin açıldığını gördüler. Bu yüzden Taksim yakasına geçe- mediler. İstinye'den yürüyen kolla birle- şemediler.

Ankara asfaltı üzerindeki fabrikalar - dan akarak oluşan işçi seli Kadıköy üze- rine yürüyüşü sırasında hakim sınıfların bentlerini parçalayıp geçti. Barikat ku- ran polis ve ordunun kurşunlarına levye ve çekişle cevap verdi ve polis kuvvetle rini askeri birlikleri önüne katıp sür- dü. İki günde Kadıköy iskelesine vardığın- da vapur seferlerinin kaldırılması yüzün- den karşıya geçip diğer güçlerle birleş- medi. Kadıköy'de polis iki işçiyi yaka- lamaya kalkışması üzerine kaymakamlık binasını basarak polisleri rehin aldılar. Polis arabalarını yaktılar.

Üç koldan yürüyen işçiler önünde kur- şunun tankın ve süngünün eriyip gitmesi komprador patronların ve ağaların yüreği- ne korku saldı. Komprador patron ağa dev- leti modern silahlarla donanmış ordu bir- liklerini İstanbul sokaklarına yığdılar. İşte ancak böyle on binlerce işçinin mü- cadelesini bastırabildiler. İstanbul'un sokakları kana bulandı. 2. Günde işçi si- nifi 3 devrim şehidi verdi. Yüzlerce ya- ralanan oldu. Yüzlercesi tutuklandı. Bin- lerceci işten atıldı.

İşçi sınıfının kan ve can pahasına ger- çekleştirdiği bu direnişi revizyonistler ve sendika ağaları "tahrik" olarak suçlu- yorlar; radyolardan işçi sınıfını anaya- sayı saygılı olmaya ve "şereflili Türk or- dusunun göz bebeği mensuplarına" karşı koymamaya çağırıyorlardı. İşte onlar bö- lece işçi sınıfı hainliklerini dünya ö- ründe kanıtıyorlardı. Komprador patronla rın ve toprak ağalarının yönüregine konu- salan 15-16 Haziran büyük işçi direnişi bastırıldı ama mücadele durmadı ve dur- mayacak da.

15-16 Haziran büyük işçi direnişi, ge- rek bu direnişe katılan işçiler, gerekse bütün halk için büyük bir okul oldu. İşçi sınıfı bu hareketten şu dersleri çıkardı

15-16 Haziran şanlı işçi direnişi, iş- çilerin birleştiği zaman ne büyük bir gü- ce sahip olduğunu gösterdi.

15-16 Haziran; işçi sınıfının devrimde öncü sınıf olduğunu gösterdi.

15-16 Haziran; aynı zamanda örgütsüz mü- cadelenin yenilgiye mahkûm olduğunu ve, örgütlü mücadelenin önemini gösterdi.

15-16 Haziran işçi sınıfının mücade- si pek çok kişinin, devletin gerçek nite- liğini daha iyi kavramasına yardımcı ol- du. Ordunun devletin en önemli kısımların- dan biri olduğunu ve esas görevinin hal- kın devrimci mücadelesinin bastırılması olduğunu gösterdi.

15-16 Haziran işçi direnişi, hakim sı- nıfların iktidarının yüzündeki demokrasi maskesini yırttı. İktidarın gerçek nite- liğinin tanınmasına yardımcı oldu.

15-16 Haziran işçi direnişi, kitleler tarafından uygulanan devrimci şiddetin ö- nemini gösterdi.

15-16 Haziran büyük işçi direnişi, işçi sınıfımızın ve tüm halkımızın önemli ders- ler çıkardığı bir okul, hakim sınıflara korkuyu öğreten şanlı bir mücadeledir.

-YAŞASIN 15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ
-DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
-KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!
-FAŞİZME ÖLÜM, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
-YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!

C. ASUMAN

TÜRKİYEDE 1 MAYIS KUTLANDI

Uluslararası işçi sınıfının mücadele ve dayanışma günü olan, 1 Mayıs, yurdumuzun çe- şitli şehirlerinde yürüyüş, miting ve top- lantılarla kutlandı.

İstan bul'da DİSK'in düzenlediği yürüyüş polis ve 1. ordu, panzer, tank, jandarma sün- güleri altında olayı başlatıldı.

1 Mayıs öncesi burjuva basını çeşitli ya- lan, dolan ve demogoji yaparak 1 Mayıs'ın "kanlı" geçeceğini yaydı. Amaçları 1 Mayıs a halkın katılmasını önlemektir. Hükümet ise sıklıkla güvenlik tedbirleri alacağını, mitin- gin 'olaysız' geçmesini sağlamak için 1. or- duydu, polisi harekete geçireceğini bildir- di.

DİSK'in başına çöreklenmiş olan revizyo- nist-sosyal faşist sendika ağaları ise; 1 Mayıs'ın 'olaysız' geçmesi için mesleki ku- ruluşlar dışında hiç bir parti ve siyasi kuruluşun mitinge bırakmayacaklarını söyle- dilen. Bunu söylerken asıl amaçlarının dev- rimci bir yürüyüşe katılmasını engellemek ve geçen seneki 1 Mayıs'ın sorumlularının ve "goşist" adını verdikleri devrimcilerin olduğunu vurgulamak istiyorlardı. Hiç bir siyasi kuruluş ve parti 1 Mayıs'a katılam- az derken; Rus sosyal-emperyalizminin uşağı olan, Rus sosyal-emperyalizminin Rubleye, beslediği 'TKP'nin legal örgütleri; 'İGD', 'İKD', 'Yaşasın Rusya', 'Yaşasın Brejnev', 'Yaşasın Bilen yoldaş', 'TKP'ye özgürlük' sloganlarıyla katıldılar.

Görüldüğü gibi, DİSK'in başına çöreklen- miş olan reformist, revizyonist sendika a- ğalarının asıl amacı devrimcilerin yürüyüş- üne katılmalarını engellemek ve geçen 1 Ma- yıs katliamının sorumluluğunu devrimcilere yüklemektir.

1 Mayıs yürüyüşü, İstanbul'un çeşitli yer- lerinden Taksim alanına doğru hareket et- çerken; polis ve jandarma birlikleri yürü- yüşe katılanları sıkı kontrolden geçirdi. Yürüyüşe katılmak isteyen "Kurtuluş" gru- bu jandarma ve DİSK'in 50 bin kişilik eli sopalı 'güvenlik kuvvetleri' tarafından en- gellendi. Taksime toplanan 100 bine yakın kitleye kendi sosyal-faşist propaganda ları nı yapmaya çalışan sendika ağaları, mikro- fonda sürekli "işçi sınıfı partisine öz- gürlük"(!) şiarını attılar.

DİSK Genel Başkanı Baştürk daha sonra ko- nuşmasında şöyle diyordu:

"...İşsizlik, pahalılık sürmektedir. Ulus- lararası mali sermaye Türkiye ekonomisi ü- zerinde söz sahibi olmuştur. Emekçilerin sü- rekli olarak kemerlerini sıkması istenmek- tedir.

İşçi sınıfının bilim rehberliğinde emperya- list güçlere ve tekellere karşı etkin müca- dele vermesi ile yenilgiye uğratılabilir. Şu anda emekçi halktan yana olduğunu açık- layan bir hükümet görev başındadır.

Bu hükümetin faşizme karşı ve emekçi hal- kın yararına olan her girişimini destekle- yeceğiz..."

Sendika ağası, işçi sınıfının düşmanı Baştürk, görüldüğü gibi bir yandan "emperya- lizme karşı mücadele" derken, diğer yanda- da "bu hükümetin faşizme karşı ve emekçi halkın yararına olan girişimlerini destek- leyeceğiz" demektedir. Ecevit hükümeti ya- banıcı sermayeye kucak açarken; Baştürk, bu hükümeti 'desteklemek' ve 'emperyalizme karşı' mücadele etmeyi önererek, hedef şa- yırtmak is temektir. İşçi sınıfının düş- manı sendika ağasının "hükümetin faşizme karşı olan her eylemini destekleyeceğiz" demesi onun bizzat faşizme uşaklık ettiği ve hedef şayırtmak istediğini açıkça orta- koyuyor.

İşçi sınıfını Ecevit hükümetinin kuyruğu na takmak isteyen DİSK'li ağalar, Ecevit hükümeti ile iç içe olduğunu 1 Mayıs yürü- yüşünde de açıkça gösterdiler. 50 bin kişilik, eli sopalı DİSK 'görevlileri' komprador patron-ağa devletinin faşist ordusu ve po- lisi ile el ele vererek; yürüyüşe katılanla rı didik didik aradılar. DİSK'in eli sopalı adamları, miting sonunda işçilerin ellerin- aldığı pankartları, polis, jandarma ve koman- da birliklerine teslim etmişlerdir.

"Faşizme karşı mücadele" derken; görüldüğü gibi işçi sınıfı savunmasız, çırıl çıplak, Taksim alanına doldurulmuş, herhangi bir saldırıya karşı işçiler kaderiyle başbaşa bırakılmıştır.

İşçi sınıfı yapıları bu ihanet ne ilke ne de sonucunu olacaktı. İşçi sınıfının kur- tuluşu ne komprador patron-ağaların siyasi temsilcilerinin üç beş parlak lafı, ne de sendika ağalarının vaatlerinde değildir.

İşçi sınıfı sendika ağalarının ihanetin- den ders çıkarmalıdır, kurtuluşunun kendi kollarında olduğunu kavramalıdır.

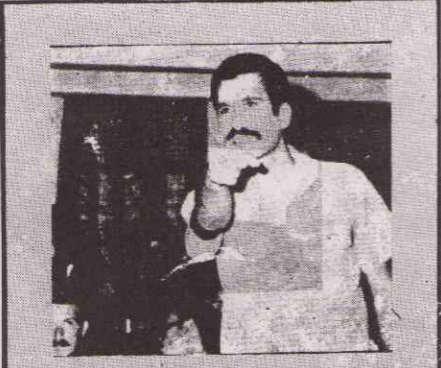
İşçi sınıfının kurtuluşunun yo lu demok- ratik halk devriminden geçmektedir. Demok- ratik halk devrimi işçi sınıfı önderliğin- de komprador patron-ağa devletinin yıkıl- masıyla gerçekleşir.

M. Sunal

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ANILDI

Geçen ay içinde ATIF ATÖF ile birlikte Batı Almanyanın bir çok şehirlerinde devrim şehitlerini anma toplantıları düzenlendi.

Aşağıda devrim şehitlerini anma toplantısında yapılan konuşmanın metnini yayınlıyoruz.

DENİZ GEZMİS

YAŞASIN TÜRKİYE HALKININ BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ. YAŞASIN MARKSİZM-LLENİZMİN YÜCE İDEOLOJİSİ. YAŞASIN TÜRK VE KÜLTÜR HAYATININ DEVRİMCI MÜCADELESİ.

Değerli arkadaşlar ...

Bugün buraya devrim şehitlerini anmak için toplandık. Ne demektir devrim şehitlerini anmak?

Devrim şehitlerini anmak onlar ardından yas tutmak mıdır?

Ağlayıp, dövünmek .. kaderi lanetlemek, dünyaya küsmek midir? Hayır arkadaşlar... Devrim şehitlerini anmak bu değildir. Devrim şehitlerini böyle anmak onların anısını nabüyük saygısızlık olur.

Devrim şehitleri yüce bir dava uğruna - Bağımsızlık ve demokratik bir Türkiye uğruna - Sömürsüz ve zulümsüz yeni bir dünya yaratmak uğruna mücadele edip; bu mücadelede canlarını feda etmiş yiğit savaşçılardır. Onları anmak, onların uğruna mücadele ettiği davaya dört elle sarılmak, onların mücadelesini, onların bıraktığı yerden devralarak sürdürmek demektir. Onları anmak, onların mücadele bayrağını daha yükseklere kaldırmak demektir.

İşte biz devrim şehitlerini, halkımızın kurtuluşu uğruna can veren, bu yiğit kardeşlerimizi böyle anacağız.

Onlara şunu söyleyeceğiz :

"Siz ki canınızı verdiniz halkımız için
Siz ki her şeyinizi verdiniz bu kavgaya uğruna

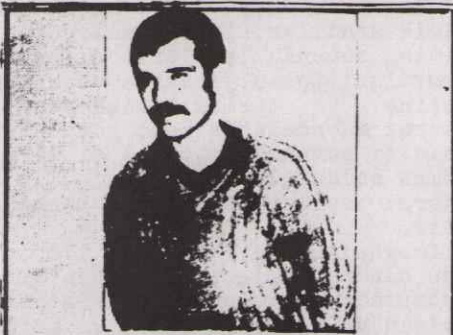
Göğsümüzde onurla dalgalanan
Kavganın bayrağına siz ki kızıl rengini verdiniz

Ey, ölümsüz halkımız için toprağa düşenlerimiz

Ey, yüce oğulları halkımızın
Gururla ve sabırla dinlenin şimdi
Kavganızı sürdürüyor yoldaşlarınız..."

Değerli arkadaşlar,

Sınıfların ortaya çıkışından bu yana insanlık tarihi, sınıf mücadelelerinin tarihi olmuştur. Bütün tarih boyunca bir yanda ezenler ve sömürenler; diğer yanda ezilen ve sömürülenler ölümcül bir mücadele vermişlerdir. Ve hala vermektedirler. Bu mücadelede ezilen ve sömürülenler sayılamayacak kadar çok şehit vermişlerdir. Ülkemizde de halkımız yüzyıllardan beri ezen ve sömüren sınıflara karşı amansız bir mücadele yürütmektedir. Ve bu mücadelede sayısız şehitler vermiştir. Ezen ve sömürenler, her dönem de ezilen ve sömürülenlerin mücadelesini kan ve ateşle bastırmak, toplumsal gelişmeyi durdurmak; tarihin ileri dönen çarkını, geri çevirmek istemişlerdir. Ama onlar bu imkansız işi başaramamışlardır. Toplumsal gelişmeden, devrimden yana

HUSEYİN İNAN

BEN HİÇBİR SAHŞI ÇIKAR
GÖZETMEDEN HALKIMIN MUTLULUĞU VE BAĞIMSIZ-
LIGI İÇİN SAVAŞTİM. BU BAYRAĞI BU ANA KADAR
SEREFLE TAŞIDIM. BUNDAN SONRA BU BAYRAĞI TÜRKİYE HALKINA EMANET EDİYORUM. YAŞASIN İŞÇİLER, KÖYLÜLER VE YAŞASIN DEVRİMCIER! KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM!

dövüşerek şehit düşenler, haklı bir devrimin savaşçıları olarak halkların kalbine, gömülmüştür.

Değerli arkadaşlar,

Türkiye devrimi ilk şehitlerini 1920'lerde verdi. Türkiye Komünist partisi (TKP)'nin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 arkadaşı komprador burjuvazi ve toprak ağaları'nın temsilcileri kemalistler tarafından hunharca öldürüldü.

Arkadaşlar,

1960 yıllarının ikinci yarısı ülke - mizde sınıf mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı yıllardı. Halkın sömürüye ve zulme karşı mücadelesi büyük bir gelişme içerisindeydi. Emperyalizme uşaklık eden hakim sınıflar, yani komprador patronlar, ve toprak ağaları ve onların devleti halkımızın, emperyalizme ve özellikle amerikan emperyalizmine karşı; faşizme karşı yükselen mücadelesini bastırmak için, sömürü ve zulüm düzenlerini sürdürmek için halka azgınca saldırıyordu. Hakim sınıflar ve onların devleti, halkın mücadelesini durdurabilmek, bu mücadeleyi ezebilmek için öncelikle, halka kurtuluş yolunu göstermeye çalışan devrimcilere saldırıyordu. 1960 lar da yükselen devrimci mücadele 1968 Temmuzun da ilk şehidini verdi. Vedat Demircioğlu 6. Filo'ya karşı yapılan bir gösteriden sonra, Teknik Üniversitesi Öğrenci Yurdu'na basan polis tarafından ikinci kat penceresinden atılarak, hunharca öldürüldü.

Ardından 1969 Şubatında kanlı pazargeldi. Polis ve şartlandırılmış bir gerici güç 6. Filo'ya karşı yürüyüş yapan 40 bine yakın bir kitleye saldırdı. Bu saldırdı devrim iki şehit daha verdi. 400 den fazla ileric, yurtsever ve devrimci, yaralandı. Bu olaylar Türkiye'de devrim karşı devrim mücadelesinde dönüm noktaları oldu.

YUSUF ASLAN

BEN HALKIMIN MUTLULUĞU VE BAĞIMSIZLIĞI İÇİN ŞEREFLİ BİR DEFA ÖLÜYORUM. SİZLER BİZİ ASANLAR ŞEREFSİZLİĞİNİZİLE HERGÜN ÖLECEKSİNİZ. BİZ HALKIMIZA HİZMET EDİYORUZ. SİZLER AMERİKAYA HİZMET EDİYORSUNUZ. YAŞASIN DEVRİMCIER KAHROLSUN FAŞİZM.

Hakim sınıflar sömürü ve zulüm çarkını işletebilmek için saldırıyor, öldürüyor - lardı.

1968 Temmuzundan 1971, 12 Martına kadar sokaklarda haince kurşunlanan, bıçaklanan öldürülen devrimcilerin sayısı 50 i buldu. Öldürülenlerin çoğu sömürü ve zulüm çarkını kırmanın yolunun devrim olduğuna kavramış; örgütlü kişilerdi. Hakim sınıflar, planlı bir şekilde kitleye önderlik edebilecek nitelikte devrimcileri saldırılarına hedef seçiyorlardı.

Türkiye'de 1970 lerin başlarında saflar belirginleşmeye başlamıştı. Bir yanda hakim sınıflar, yani emperyalizme uşaklık eden kompradorlar ve toprak ağaları vardı.

Bunlar ülkemizde emperyalizmin uşaklığı yapan unsurlardı. Emperyalizm ülkemizi bu uşakları aracılığı ile sömürüyor; bunlara sömürüden belli bir pay veriyordu. Türkiye'de ki hakim sınıfların varlığı emperyalizmin varlığına, emperyalist sömürünün varlığına bağlıydı. Devlet bunların devleti, düzen bunların düzeniydi.

Diğer yanda ise sömürüye ve zulme baş - kaldıran; Emperyalizme ve Faşizme karşı amansız bir mücadeleye atılan çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı vardı. Bu cephenin en ön saflarında çeşitli örgütlerde toplanmış devrimciler çarpışıyor. Devrimciler emperyalizmin yurttan sürülmesini, feodalizmin tasfiyesini istiyorlar, bunun için mücadele ediyorlardı. Devrimciler kürt milleti ve milli azınlıklar üzerindeki milli baskıya karşı mücadele ediyorlardı. Devrimciler bağımsız ve demokratik bir Türkiye istiyor bunun için mücadele ediyorlardı. Bu mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için teşkilatlanmanın gerekliliğini kavrayan devrimciler; çeşitli örgütlerde, teşkilatlanmaya başladılar.

1970 yılları devrimci fikirlerin hızla kitleler içinde yayıldığı, kitle hareketlerinin iyice yükseldiği bir dönem oldu. Diğer yandan devrimci örgütlerde gelişip güçleniyordu. 1971 başlarında; Türkiye'de devrimci mücadele, hakim sınıfların iktidarını tehdit eder duruma gelmişti. İşte böyle bir durumda hakim sınıflar, 12 Mart askeri faşist darbesini sahnelediler. Darbe, doğrudan halkın yükselen devrimci mücadelesini bastırmayı hedef almıştı. Açık askeri faşist diktatörlük halka ve özellikle halkın devrimci örgütlerine karşı azgın bir saldırıya girişti. Bu saldırı sırasında da Türkiye halkı pek çok yiğit evladını şehit verdi. Ölenlerin bir çoğu sokak ortasında tuzaklara düşürülerek haince kurşunlandı. Haince, kalles tuzaklara düşürülenler yiğitçe direndiler. Son nefeslerine dek, halkın kurtuluşu için silah elde dövüştüler. Hüseyinler, Mahirler, Ulaşlar, Ali Haydarlar, Muharremler, Sinanlar ve sayılamayacak kadar çok devrimci... faşistlere korkuyu öğretti. Onlar dövüşerek öldüler... Kalbimize gömüldüler.

Mahir Çayan

Arkadaşlar,

12 Mart açık faşist diktatörlük, halk içinde tecrit oldu. Hakim sınıflar, faşist diktatörlüğe 'demokrasi' maskesi geçirmek zorunda kaldılar. 1973 de genel seçimler yapıldı. Seçimlerden CHP, halkın faşizme karşı kinini kendisine kanallıze ederek, en büyük parti olarak çıktı. CHP - MSP koalisyon hükümeti kuruldu. 1. Ecevit hükümeti, 12 Mart açık faşist diktatörlük döneminde olduğu gibi, işçi grevleri, toprak işgalleri kanla bastırıldı. İşkence, tüm vahşet ile sürdü. Devrimciler zindanlara atıldı. Mahkemeler devrimcilere ömür boyu zindan cezaları verdi. CHP - MSP koalisyonunun ömrü uzun sürmedi. Amerikancı faşist partiler bir araya gelerek, 1. MC'yi oluşturdular. 1. MC dönemi, faşist terörün daha yoğunlaştığı bir dönem oldu. Hakim sınıflar, halkın yükselen mücadelesini bastırabilmek için halka ve devrimciler azgınca saldırdılar. Devrimciler, hunharca katledildi. 1976 nın ilk aylarında İstanbul Zeytinburnu, Malatya, Gaziantep kana boyandı.

Atilla Özkanlar, İlkerler, Yusufiler, Hasan Sabiriler, Mehmetler ... hayın tuzaklar da faşist kurşunlara hedef oldular. Bütün bu saldırılara rağmen halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi durmadı; daha da yükseldi. Faşist DGM'leri protesto gösterileri, bütün yurdu sardı. Hakim sınıflar korkuya kapıldılar. Baskı ve sömürü düzenini ayakta tutabilmek için halkımıza azgınca saldırdılar. İşkence tezgahları gece gündüz işledi. Ocak 1977 de İsmail Edige, faşistler tarafından işkence ile katledildi. Zeki Erginbay, faşistler tarafından kaçırıldı ve işkence ile öldürüldü. Faşist diktatörlük, kitle katliamlarına girişmede geri durmadı. Mart 77'de Uşak halkı, komprador patron-ağa devletine karşı üç gün yiğitçe direndi. Şehit düşen beş yiğit evladını bağrına bastı.

devamı 7. sayfada

İ. KAYPAKAYA

ÖLENLER DÖVÜŞEREK ÖLDÜLER GÜNEŞE GÖMÜLDÜLER

İŞÇİ TEMSİLCİLİĞİ SEÇİMİ YAPILDI

Nisan 1978'de işyerlerinin çoğunda iş yeri işçi temsilciliği seçimleri yapıldı. Bir bölüm işyerlerinde ise, seçimler Mayıs ayı içinde yapıldı. Her üç yılda bir kez yapılan işyeri işçi temsilciliği seçimleri, bu dönem, önceki yıllara göre daha büyük önem taşımaktadır. Devrimci işçiler sendika tabanında, sendika ağalarına ve tekelci patronlara karşı yürüttükleri tutarlı çalışmalarıyla olumlu aşamalar kaydettiler.

İşyeri işçi temsilciliği seçimleri, Batı Almanya'nın bir çok fabrikalarında hareketli geçti. Tekelci patronlar ile sendikaların birlikte hazırladığı işçi temsilciliği aday listeleri karşısında işçilerin kendilerinin hazırladığı listeler vardı. Devrimci işçilerin önderliğinde işçilerin desteğiyle oluşan listelerin seçimlerden aldığı sonuçların bazıları aşağıdaki listede yer almaktadır.

Bunların dışında, fabrikalarda tek liste halinde seçime katılabilen ilerici işçiler de, işçi temsilciliğine seçilmişlerdir. Tek liste halinde seçime katılma olanağı bulamayan devrimci işçiler, sendika tabanının desteğiyle oluşturdukları ikinci listelerle seçime katılmışlardır. İkinci listenin nasıl, hangi şartlarda ve niçin oluşturulduğunu, Batı Berlin Orenstein Koppel'de çalışan bir işçi şöyle anlatıyor:

"Bu sene işyeri işçi temsilciliği seçimleri 1975'e göre daha hareketli geçti. Sendika yönetimine çöreklenmiş olan sendika ağaları, işçilerin ekonomik demokratik taleplerini savunmak şurda dursun bizzat kendileri B. Alman tekelci patronlarının işçiler üzerinde baskı aracı olma görevlerini yerine getirdiler. İşçilerin haklı taleplerini duymazlıktan gelerek, tekelci patronların daha da kar sağlamalarına ç alıştılar.

B. Alman tekelci patronlarına, onların uşakları sendika ağalarına ve işçi aristo-kraşisine karşı mücadelenin yürütülmesinin bilincinde olan devrimci işçiler, 1978 işyeri temsilciliği seçimlerine aktif katılmayı kararlaştırdı. Şubat içerisinde, işçi temsilciliği aday toplantısı yapıldı. IG-Metal listesini, patronlarla birlikte hazırlayan sendika ağaları, kendi aday listelerini öne sürdüler. Bu toplantıda işçiler, kendilerinin saptadığı 8 işçinin listeye alınmasını istedi. Devrimci işçilerin sendika aday listesi ne girmesine karşı çıkan sendika ağaları, demogojiye başvurmakta gec ikmediler. Aday olmak isteyenlerden biri, çıkışı verilmiş fakat halen firmayla mahkemelikti. Yasal olarak toplantıya katılma, seçme ve seçilme hakkı vardı.

Sendika ağaları, bu işçinin toplantıdan artılmasını istedi. İşçiler direnince, toplantıyı dağıtan sendika ağaları, kendi listelerini kendileri hazırladılar. Bunu da IG Metal listesi olarak ilan ettiler.

İşçilerin çoğu demokratik olmayan, aday seçimlerine karşı çıkarak, kendilerinin aday olarak saptadığı devrimci işçilerin ikinci bir liste oluşturmaları için gerekli imzayı topladılar. Yabancı ve Alman olmak üzere 8 işçinin aday olduğu liste seçim kurulunca kabul edildi. Bundan sonra, IG-Metal 1 ü ç kez tehdit mektubu göndererek 8 adayın seçimlerden çekilmelerini istedi. Çekilmedikleri takdirde sendikadan atılacaklarını belirtti.

Sendika ağalarının baskılarına karşı mücadeleleyi güçsüleyen, sendika yönetimine muhalif adaylar "işçi listesi 1" adıyla hazırladıkları program ile seçimlere katılacaklarını açıkladılar. Programda kısaca şöyle denilmektedir:

"...Temsilcilik seçimlerine bu broşür -deki programımızla aday oluyoruz. İleri sürdüğümüz talepler Orenstein+Koppel'deki günlük tecrübelerle dayanılarak çıkarılmıştır. Bu program ve talepler, fabrikadaki dert ve problemlerimize bir reçete olduğunun iddia edemeyiz. Ayrıca programımızı bugünden yarına gerçekleştiremeyeceğimizi de biliyoruz. Bazı taleplerimizi hemen gerçekleştirebileceğimiz gibi, bazılarını da uzun sürede yerine getirebileceğiz. Ve bunları da ancak sizlerin desteği ile başarılı olarak yürüteceğiz.

TAVİZ VERMEDEN DİRENİŞİ DESTEKLE!

Eski işçi temsilcileri son yıllarda arkadaşları fazla mesai, ücret kesintileri ve çıkış konularında arkadan vurdu. Onlar, işverenle iyi geçinmeyi, işçilerin sağlığından, ve ücretlerinden önemli tuttu. Temsilcilerin bu tutumunu açıktan eleştiren arkadaşlara işten çıkış verildiğinde temsilciler bu çıkışları taktik etti.

ORENSTEIN+KOPPEL'de 53 SAATLİK İŞ HAFTASI

Çoğumuz yıllardır 40 saatlik iş haftasını rüyada görüyoruz. Dışarıdaki ilanlarda devamlı mesai yapılacağı yazıldı. Bu 53 saatlik iş haftasına, işçi temsilcileri (istemeyen çalışmaz) diyor. Kimi kandırıyorlar? Uzun süre mesai yapmaya çıkış veriliyor. Yahut devamlı baskı yapılıyor. Fazla mesai kazancımızı da pek arttırmıyor. Yüksek vergiler yüzünden saat ücretinin düştüğü bile görülüyor. Sağlığımız bozuluyor, hafta sonlarımız heba oluyor, aile hayatımız zarar görüyor.

Ama ücretler düşük olduğu için çoğumuz mesai yapmaya mecbur bırakılıyor. Temsilciler "tamam olur" diyor, ceremeyi biz çekiyoruz. Biz diyoruz ki;

1-Biz fazla mesai vevardiyalara karşıyız. 2-Ücretler azaltılmadan iş haftası 35 saate indirilmeli.

ÜCRET KESİNTİLERİ

Patron, mesai ve terlemeyi kafi görmüyor, olur olmaz sebepten ücretlerden kesiyor. En çok yabancı işçilerin başı dertte. Patron, yabancı işçilerin çıkış almaktan korktuğunu biliyor. Çünkü işsiz kalanı çok defa yurtdışı ediyorlar. Başımızdaki başımızdaki temsilciler bu işe ne diyor? Toplu sözleşmede yazılı olandan çok ücret ödeniyor, bu konuda yapacak bir şey yok."

Biz diyoruz ki;

1-Ücret kesintilerine işçi temsilcileri karşı çıkmalıdır. 2-Biz işçi temsilciliğinde ve kısım temsilciliğinde efektif ücretlerin toplu iş sözleşmesi kapsamına alınıp garanti edilmesi için uğraşacağız. 3-Biz işçi temsilciliğinde ve kısım temsilciliğinde herkese sabit ücret artışı isteyeceğiz. (Örneğin herkese 200 DM veya 300 DM gibi) Yüzdeli ücret artışına karşı çıka cağız. (Çünkü, yüzdeli ücret artışında düşük ücret grupları az, yüksek ücret grupları fazla zam almaktadır. Hayak pahalılığı, düşük ücret gruplarındaki işçileri daha çok etkilemektedir.)

ORENSTEIN + KOPPEL'deki RASYONALLEŞTİRME VE ÇIKIŞLAR !

- Biz rasyonalleşme (düzenleme)den dolayı verilecek çıkışları kabul etmeyeceğiz. - Bölüm değiştirmeden dolayı ücret kesintilerine karşı çıkacağız. - Süreli iş mukavelelerinin süresiz hale gelmesi için uğraşacağız. Yeni yapılacak süreli iş mukavelelerine karşı çıkacağız.

ÇIKIŞLAR

Eski temsilciler çıkışı verilen arkadaşlar için çok az uğraştılar. Çıkışı verilen arkadaşlarla nadiren görüştüler. Çıkışlara, başka nedenleri yeteri kadar araştırmadan ve arkadaşların sosyal (aile, çocuk, hastalık vs.) durumlarını gözlemeksizin imza attılar. Biz diyoruz ki;

-Çıkışı verilen işçi arkadaşların tüm temsilciler tarafından dinlenmesi gerekir ! -Tüm arkadaşların katıldığı işyeri toplantıları yılda dört kez yapılsın! -İlerici arkadaşlar işten çıkarılmasın!

TEMSİLCİLER BİLGİ VERMELİDİR

TEMSİLCİLER BİLGİ VERMELİDİR

Tüm arkadaşlara, düzenli bir biçimde ilan tahtalarında çıkışlar, yeni işçi almalar, fabrika yönetimiyle yapılan görüşmeler vb. hakkında bilgi edinmeleri için açıklamalar yapılmalıdır.

MESLEKİ ÖĞRENİMİ DÜZELTİCİ TALEPLERİMİZ

Temel eğitim için ilave bir eğitici görevlendirilmelidir. Çırak temsilcilerinin, istediği eğitim programı uygulanmalıdır. Çıraklara meslek öğrenimi dışında başka iş yaptırılmamalıdır. Yol masrafları ödenmeli, çıraklara ve genç işçilere eğitim için izin verilmelidir.

BİZLER SENDİKACIYIZ

Orenstein + Koppel'de aktif ve ilerici sendika çalışmasından yanayız. Sendika yönetiminin yaptığı her işi doğrudur demiyoruz ve kabul etmiyoruz. Sendika ağaları yaptıkları propaganda da başarılı olamayınca, bizleri sendikadan atmak için uğraşıyorlar. Onlara göre düşünmek serbest; fakat düşündüğünü söylemek serbest değildir.

Patronlara karşı çıkarılarını savunmak isteyen her arkadaş sendikaya üye olmalıdır. Gerekli sağlık tedbirleri alınmalıdır. Toplantılarda ana dilde konuşma hakkı verilmelidir. Çalışma saatlerinde yabancı işçiler için Almanca dersi konulmalıdır.

Alman ve yabancı işçilere, eşit işe eşit, ücret!..."

Bu program doğrultusunda çalışmalarını tutarlı olarak yürütebileceklerinin inancında olan 8 işçi temsilcisi adayının tercid edilmesi için, patron ve onların uşakları her türlü hile ve yalandan geri kalmadılar. Seçim öncesi, işyerindeki tüm işçiler ile yapılan son toplantıda, iki Türkiye'li aday Türkçe konuşmak istedi. Sendika ağaları Türkçe yapılan konuşmayı önlediler. Konuşma yazısının Almancasını da hazırlamış olduklarından, adaylar Almancasını okudu. Sendika ağalarının bu tavrı, işçilerin, nefretini daha da arttırdı.

Seçimler 10.4.1978'de yapıldı. IG-Metal, listesi 505 oyla 7 temsilci çıkarırken, sendika yönetimine muhalif arkadaşlar, müca delelerinin ilk aşamasında 419 oy (19 oy

Devamı 6. sayfa.

FABRİKA	FABRİKADA ÖRGÜTLÜ SENDİKA	SENDİKA AĞALARI		SENDİKA MUHALEFETİ	
		Oy (%)	İşçi temsilcisi sayısı	Oy (%)	İşçi temsilcisi sayısı
Hamburger Hafen-ve Lagerhausgesellschaft	ÖTV	61		37	8(9)
Daimler-Benz/Hamburg	IGM	67,2	11	23,6	4
Hamburger Alimuni-umwerke	IGM/IG Chemie	73,1	6	36,9	3
Howaldtwerke/Hamburg	IGM	78,2	18	15,4	3
Hoesch, Werk Union Dortmund	IGM	66		34	2(7)
Orenstein+Koppel Dortmund	IGM			45	5
Schmalbach-Lubeca Heilbronn	IGM	29,9	6	62,2	1(4)
Siemens-Bosch Geräte/Berlin	IGM			27	3(5)
Daimler-Benz/Stuttgart	IGM	48		52	8
Kraft Werk Union Berlin	IGM		9		6
Daimler-Benz/Berlin	IGM	69,7		30,3	6(7)
EMV/Berlin	IGM	50		40	5
Orenstein+Koppel Berlin	IGM	55	7	45	5

İŞÇİ TEMSİLCİLİĞİ SEÇİMİ Başarılı 5. sayfada

iptal) olarak 5 temsilci çıkardılar. Bu sonuç muhalif grubun tutarlı mücadelesinin, sonucudur."

Bu dönem Orenstein+Koppel'de sendika yönetime muhalif olarak oluşan liste ilk kez seçimlere katılmasına rağmen 5 temsilci sağlayarak çalışmalarında başarılı adımlar attıklarını göstermişlerdir. İşçi temsilciliğine seçilen 5 kişiden ikisi Türkiye'lidir. Batı Berlin Mercedes ve BMV fabrikasında ki seçimlerde de hemen hemen aynı gelişimleri göstermiştir.

Batı Berlin Mercedes'de, IG-Metal patron ile birlikte oluşturduğu işçi temsilcisi adayları, listede ilk 20 kişiyi geçmekteydi. Zaten 19 işçi temsilcisi seçilecekti. Sendika yönetimine muhalif olan işçilerin, sendika listesine katılma olanakları yoktu. Tek liste halinde kişisel seçim elbet daha iyi olurdu. Ancak böyle bir olanağın olmayışı devrimci işçileri ikinci bir liste oluşturmayı zorladı. 6 işçinin oluşturduğu listede, gerekli imzalar toplandıktan sonra seçim kurulunca kabul edildi. Kendilerine işçi muhalefeti (sendika yönetimine muhalif işçiler anlamında) adını veren bu liste adayları, Orenstein+Koppel'de yayınlanan programa yakın bir programla seçimlere katıldı. Oyların % 30,3'ünü alarak 7 temsilci çıkarılabildi, ama listelerinde 6 aday vardı. Bu listeden işçi temsilcisi seçilen 2 de Türkiye'li işçi bulunmaktadır.

Mercedes'de seçimlerden bir gün önce yapılan toplantıya Necati Gürbaca'da katıldı. N. Gürbaca, DGB'nin (Alman Sendikalar Birliği) Batı Berlin "Türk" bölümü yöneticisi dir. Bizzat kendisi patron olan DGB, B. Almanya'daki sendikaların üst kurumdur. DGB yöneticilerinin usaklığını yapan sendika başkanı N. Gürbaca, Mercedes'deki toplantıda, sendika ağalarına karşı olan listedeki işçi temsilcisi adaylarına karşı çalışmıştır. Sendika yönetimine muhalif olan, devrimci, işçileri, ikinci bir liste çıkarmaya zorlayan tekelci patronlar ve onların usakları sendika ağaları, bu listedeki adayları "bölücü", "sekte" olarak nitelendirmişlerdir. Bu sahtekarlığı Mercedes'de bizzat yüklenen N. Gürbaca olmuştur. Devrimci işçilerin kendilerine Arbeiteropposition "işçi muhalefeti" (Sendika yönetimine işçilerin oluşturduğu muhalefet anlamında) demelerini fırsat bilip, ustaca demogojiye giriştiler. Devrimci işçiler, patronların ve sendika ağalarının direktiflerine kafa sallamadıkları "sekte" olarak nitelendirildiler. Sendika ağalarına karşı ayrı bir liste oluşturduklarından da "bölücü" olarak adlandırıldılar. Tüm bunlara, suçlamalara bilinçli olarak katılanların yaptığına sahtekarlık denir.

Bir fabrikadaki devrimci işçiler, sendika tabanının desteğini sağlayamamışlar ise sendika listesinden aday olmaya ve kişisel seçimlere katılmaya çalışmışlardır. Bu çalışmalarını sürecinde, sendika ağalarını teşhir, ederek işçiler arasında destek sağlamalıdır. Onların güvenliğini kazanmalıdır. Eğer devrimci işçiler, gerek saptanılan taleplerin, gerçekleştirilmesinde gerekse her türlü baskıya karşı koyabilecek kitle temeline sahipse, sendika yönetimine muhalif ayrı bir liste oluşturmaları doğrudur. Elbet bu hareket sendika ağalarının ve patronların işine gelmediğinden "sekte, bölücü vs." olarak saldırılara uğrayacaktır. Devrimci işçilerin işçi temsilciliklerine seçilmeleri ne "bölücülük" ne de "sekte"dir.

Batı Berlin BMV'de yapılan işçi temsilciliği seçimleri de aynı gelişimi göstermiştir. İlk kez, sendika yönetimine muhalif olan işçilerin liste olarak katıldığı seçimlerde, "birlik" adındaki ilericilerin oluşturduğu liste oyların % 40'ını alarak, 3'ü Türkiye'li olmak üzere 5 temsilci çıkarmışlardır.

B. Almanya'da yapılan işyeri işçi temsilciliği seçimlerinde, devrimci işçiler ileri bir adım attılar. Tekelci patronlara ve sendika yönetimine çöreklenmiş sendika ağalarına karşı yürüttükleri tutarlı mücadele ile işçilerin güven ve desteğini kazandılar. Çalıştıkları fabrikalarda, işçilerin haklı taleplerini öne çıkararak tekelci patronlara karşı mücadeleyi sürdürürken, sendika ağalarının gerçek yüzlerini göstermeye çalıştılar. Sendika ağaları, sendika listesi adı altında tekelci patronlar ile birlikte bir liste hazırladı. Listelerine, aldıkları adaylar tekelci patronların çıkarlarını savunmakta ustalaşmış sendika ağalarıdır. Devrimci işçiler kendilerini bu listeye aday gösterdiklerinde liste kaptıldı. Devrimci işçiler, ikinci liste çıkarmaya zorlandılar. Ardından da ikinci liste adaylarına, adaylıktan çekilmeleri için sendika merkezinden tehdit mektupları gönderildi. Tehditler ile işçi çözümlemeyeceklerini anlayan sendika ağaları, devrimci işçilere kara çalma ve işçilerden tecrid etme yolunu seçtiler. Sendika yönetimine muhalif olarak seçilen işçi temsilcilerini sendika üyeliğinden atarak, sendika yönetiminde söz sahibi olmalarını önlemeye çalışıyorlar.

Önceleri tek tek işçiler ile patronlar arasında başlayan çıkar çatışmaları, süreç içerisinde gelişerek işçiler ile patronlar arasındaki sınıfsal mücadeleye dönüştü. Bu mücadele içerisinde, sınıf çıkarlarının savunulmasında, ekonomik ve demokratik talepler uğruna mücadelede başarının tek yolu örgütlü mücadele olduğunu kavrayan işçiler sendikal çalışmaları hayata geçirdiler.

Patronların sömürü ve baskılarına karşı işçilerin örgütlü sendikal mücadelesi gelişmekteydi. Patronlar, bu mücadeleyi bastırmanın yollarından birinin, içerden de çöker tilmesinin bilincinde hareket etmekte. İşçiler arasındaki aristokları satın alarak, işçilerin örgütlü mücadelesini saptırmakta gecikmediler. Koltuk düşkünlü aristokların sendika yönetimine yerleşmelerini sağladılar. Sendikalar içinde ağalık, beylik ilişkilerini oluşturdular.

İşçi sınıfı düşmanları, şu veya bu şekilde sendika yönetimlerini gaspetmekle, işçilerin mücadelesini bastıraraklarını düşünmektedirler. Bu, burjuvazinin mekanik anlayışıdır. Toplumdaki değişiklikleri niceliğe bağlayan, nitel değişiklikleri olanaksız gören idealist bir anlayıştır. Karşıların birliği ve birbirleriyle olan ilişkilerinin inkarındır. Etkinin varolduğu yerde, tepkinin de varolacağını görmemektedir. Baskının ve sömürünün olduğu yerde direniş olacaktır. Sınıflı toplum varolduğu sürece, baskı ve sömür de varolacak ve onun varlığı direnişi de beraberinde taşıyacaktır. Patronlar ve sendika ağaları ile işçiler arasındaki çelişki, patronların sömürü ve baskısına karşı veya etkilerine karşı işçilerin örgütlü mücadelesini, tepkisini, güçlendirecektir. Bu doğanın kaçınılmaz bir gerçektir.

Sendikalar işçilerin ekonomik ve demokratik taleplerini savunmalı, onları bu talepler doğrultusunda mücadeleye seferber etmeli, ekonomik ve demokratik mücadeleyi sınıf mücadelesinden ayrı olarak ele almalıdır. Patronlardan koparılan tavizleri, kitlelere kurtuluş olarak göstermemelidir. Her türlü sömürü ve baskıya karşı çıkmalı, işçiler arasındaki rekabeti ortada n kaldırmalıdır. İşçilerin kitle kuruluşu olan sendikalar, işçi sınıfının sınıf çıkarlarını tutarlı olarak savunmalı, baskı ve sömürünün kaldırılmasının yolunun iktidardan geçtiğini, vurgulamalıdır.

Devrimci işçilerin önderliğinde yürütülen sendikal mücadelenin önündeki engellerden biri de sendika ağalarıdır. Sendika ağaları, işçilerin sınıf çıkarlarına sahip çıkar görünen patron usaklarıdır. İşçi sınıfı düşmanlarıdır. İşçilerin kendiliğinden gelişen her türlü mücadelesi bunlar tarafından şu veya bu şekilde bastırılmaktadır. Sendika ağalarının işçiler arasındaki etkinliği kırılmadan ve sendika yönetiminden alışı ıdılmadan, patronlara karşı yürütülecek mücadelede başarı sağlanamaz, devrimci işçiler, bunların maskelerini kitleler, önünde düşürmek zorundadırlar. İşçilere, bu işçi sınıfı hainlerinin gerçek yüzlerini teşhir etmeli, sendika ağalarına karşı yürütülen mücadelenin patronlara karşı da olduğunu kavratmalıdır.

1978 işyeri işçi temsilciliği seçimleri, B. Alman emperyalist burjuvazisine ve onların usakları sendika ağalarına karşı yürütülen mücadelede ileri bir adım olmuştur. Patronlara, sendika ağalarına karşı yürütülen mücadelede, sendikaların kitle kuruluşları olduğunu ve işçi sınıfı önderliğindeki devrimin dolaylı hizmet aracı olduğunu unutmamalıyız.

Sendika yönetimine muhalif olarak seçilen Türkiye'li işçi temsilcileri, devrimci işçiler, her milliyetten devrimci işçiler ile enternasyonalizm ruhu içerisinde, B. Alman tekelci patronlarının ve sendika ağalarının sömürü ve baskılarına karşı çıkmalıyız. Bunun yanında, bizlerin burada varoluşumuzun esas nedeninin, B. Alman emperyalizminin işçiyi olan ihtiyarından ve ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olduğu belirtilmeli.

B. BERLİN

BATI BERLİN 1 MAYIS YÜRÜYÜŞÜ YAPILDI

Bu sene yapılan 1 Mayıs'a ATİF-ATÖF'ün almış olduğu karardan çıkarak "eylemde birlik ajitasyonda serbestlik" ilkesi temelinde Sendika Muhalefeti yürüyüşüne katıldık.

1 Mayıs yürüyüşündeki amacımız, 1 Mayıs-ın işçi sınıfına bıraktığı mirası kendimize şiar edinerek, işçi sınıfının, Türkiye B. Almanya ve enternasyonal şartlarda taleplerini dile getirmek, başını uluslararası proletaryanın çektiği dünya devrim cephesi saflarında gücümüz oranında katkıda bulunmaktır. Yürüyüşe 200 işçi-öğrenci katıldık.

Gerek B. Alman emperyalizminin biz yabancılara, özellikle de Türkiye'lilere yaptığı ekonomik ve siyasi baskıları dile getiren, gerekse emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı temel şiarlarımızla yürüyüşe başladık.

B. Alman tekelci burjuvazinin devletinin, polis devleti olma yolunda oldukça ilerlemiş olduğu gözlerden kaçmıyordu. Polis yürüyüşü dört bir yandan kuşatmış, saldırmak için fırsat kolluyordu. TİD TÖD blogunun "Kahrolsun B. Alman emperyalizmi" sloganı kendilerini oldukça rahatlatıyordu.

Polisi rahatsız eden başka bir mesele daha vardı. O da, sendika muhalefeti yürüyüş konvoyunun, kendileri de emperyalist olan DGB sendika ağalarının miting alanına yönelmesiydi. İşte polisi rahatsız eden sebeplerden biri de bu idi. emperyalist sendika ağalarının mitingi sıhhatli bir şekilde bitmeliydi. Kimse onları rahatsız etmemeliydi.

Yürüyüş sıhhatli bir biçimde devam ederken, polis aniden, TİD-TÖD blogunun önünde yürüyen ilerici ve devrimcilere saldırdı. Ve bizlerin "Kahrolsun B. Alman emperyalizmi" sloganı onları daha da vahşileştirdi. Çoluk çocuk demeden geriye çekilerek yeniden saldırdılar. Ve üç ilerici almanı şiddet kullanarak tutukladılar. Bizler bu saldırıda çeşitli aksaklıklar olmasına rağmen, dağılmadan, provokasyona gelmeden yürüyüşe devam ettik.

Yürüyüş bitiminde ATİF-ATÖF adına miting konuşması yaparak yürüyüşü bitirdik. Bu seneki 1 Mayıs yürüyüşünden şu dersleri çıkardık: B. Alman polisinin yürüyüşlere en ufak bir fırsatını bulduğu zaman saldıracığı ve yürüyüşü kıracağı; çünkü emperyalizmin bir bütün olarak karşı devrimci ve saldırgan olduğu; yapacağımız yürüyüşlerde provokasyona gelmemek ve yürüyüş amacımıza uygun bir şekilde bitirebilmek için yürüyüş disiplini, zorunlu olarak sağlamanın gerektiği bir kere daha ortaya çıktı.

-YAŞASIN 1 MAYIS!
-YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!

O. Ayhan

ve kurtuluşumuzun demokratik halk devrimiy le olacağının propagandasını yapmalıyız. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini desteklemeli, Alman devrimcilerin çalışmalarında enternasyonal görevimizi yerine getirmeliyiz.

-KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI, DEVİRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
-YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN DEVİRİMCİ İŞÇİLERİN ÇELİKTEN BİRLİĞİ!

S. Ufuk

7

AFGANİSTAN

Afganistanda darbe

Geçtiğimiz ay içinde Afganistan dünya kamuoyunda büyük yankı uyandıran olaylara sahne olmuştur.

27 Nisan 1978'de faşist başkan Muhammed Davud Han, yapılan askeri darbe esnasında öldürülmüş, Rus sosyal emperyalizminin usaklığını yapan Nur Muhammed Taraki yönetimi ele geçirmiştir.

Darbe esnasında içinde çok sayıda devlet adamının da bulunduğu, yaklaşık 4 bin kişi öldürülmüştür. Darbeyi düzenleyen general Bedirval Abdülkadir, Savunma Bakanlığına, 61 yaşındaki Ahmet Taraki ise Devlet Bakanlığına getirilmiştir. Yeni hükümeti ilk tanıyan Sovyetler Birliği ve Küba olmuştur.

Taraki; "Ülkesinin bağımsız, hiçbir pakta bağlanmadan bir siyaset izleyerek, kimsenin uydusu olmayacağını" açıklamıştır. Yeni hükümeti, "ilerici, demokrat" olarak nitelendirilen Taraki, bundan böyle ülkenin "Afganistan Demokratik Cumhuriyeti" olarak anılacağını; iç politikasının "İslam ilkelerine dayanacağını ve ülkede gerçek anlamda demokratik ve özgür bir sistem yerleştireceğini"; dış politikasının ise "bağılantısızlık, dünya barışını kuvvetlendirme, bölgesel işbirliği ve bütün ülkelerle iyi geçinme esasına dayanacağını" bildirmiştir.

"Afganistan Demokratik Cumhuriyeti", "basıkı ve zulme karşı çıkacağını, halk için en iyi yaşama imkanlarının yaratılacağını" vadetmiştir.

Muhammed Taraki 1973'de Davud Han'ın kralı Zahir Şah'ı devirdiği darbeye de rol oynamış ve yüksek görevlerde bulunmuştur.

Uzun yıllar kırıllıklı yönetilen bu ülke, 5 yıl içinde ikinci darbeye sahne olmuştur. Yapılan darbeler Afganistan halkı için hiç bir şey getirmemiştir. Pratik tüm darbecilerin halkın yanında görülmesi -nin sahte olduğunu, kendi iktidarlarını sağlamlaştırmak istediklerini bize açık bir şekilde göstermiştir.

Ülkenin yönetimini yarım yüzyıl elinde tutan Nadir Han sülalesinin son kralı Muhammed Zahir 1973'de, Muhammed Davud Han tarafından devrildi. Muhalefette iken bugün Rus sosyal emperyalizminin usaklığını yapan yeni başkan Taraki gibi demokrasi havarisi kesilen Muhammed Davud Han başa geçtiğinde bizzat faşizmin uygulayıcısı olmuştur.

Yapılan askeri darbe, Afganistan'daki komprador patron ve toprak ağaları arasındaki bir iktidar dalaşmasıdır. Bugün sosyalist maskeli bir emperyalist olan, Rus sosyal emperyalizmi, darbenin kendi çıkarları uğrunda desteklemiş; darbenin hemen ardından Sovyetler Birliği Büyük Elçisi A.M. Puzanov, Nur Ahmet Taraki'yi ziyaret etmiştir.

Afganistan, Sovyetler Birliği, Çin, Pakistan ve İran'a sınırı olan bir ülkedir. Afganistan kişi başına düşen 160 dolarlık ulusal gelirle hem Asya'nın hem de dünyanın en yoksul ülkelerinden biridir.

18 Milyonluk nüfusun % 80-90'ı okuma yazma bilmemekte, % 15'i (3 milyon) şehirlerde % 85'i (15 milyon) ise köylerde yaşamaktadır.

Afganistan ordusu sırf Sovyetler Birliğinden aldığı silahlarla donatılmış, 5000 subay Sovyetler Birliğinde yetiştirilmiştir. Tüm önemli endüstriler Rus sosyal emperyalizminin denetimi altındadır.

Hakim sınıfların aralarındaki iktidar dalaşması sonucunda patlak veren darbeye binlerce kişi öldürülmüştür.

Özünde Afganistan'da değişen hiç bir şey yoktur. Değişiklik sadece şekildedir. Hakim sınıfların hangi kanadı darbe yaparsa yap sını, Afganistan halkı için zulüm, baskı, terör, işkence, açlık var olacaktır. Rus sosyal emperyalizminin usaklığını yapan Taraki halk için hiç bir şey getirmeyecektir. Nitekim hükümeti kurar kurmaz sokağa çıkma yasası ve sıkıyönetim ilan etmiş, Sokaklar tanklarla dolmuştur. Taraki de faşizmin uygulayıcısıdır.

Afganistan halkının gerçek kurtuluşu, tüm dünyada olduğu gibi darbe ile değil, devrim ile gerçekleşecektir.

T.YILMAZ

İRAN

İran halkının faşist Şah rejimine karşı mücadelesi geçtiğimiz dönemde; özellikle de Mayıs ayı içinde doruk noktasına ulaştı.

29 Mart'ta İran'ın en azından 38 şehrinde yürüyüşler yapılmış, faşist Şah ordusunun saldırıları halkın direncini kıramamıştı. İran halkının gittikçe kötüleşen hayat şartlarına, politik baskıya ve sömürüye katliamlara, teröre ve işkenceye karşı mücadelesi gün geçtikçe artmaktadır. Şah son yıllarda sömürü mekanizmasını gittikçe artırmıştır. 1957 yılında kurulan SAVAK adlı gizli ajan teşkilatı sürekli geliştirilmiş yeni yeni metodlarla tüm İran'da ve hatta yurtdışında yoğun olarak devrimcileri katletme, tutuklatma yönünde çalışmalarını sürdürmektedir. Sebepsiz tutuklanmalar, işkence katliam, askeri mahkeme tarafından verilen ağır cezalar gündemdedir.

İran halkının faşist Şah diktatörlüğüne karşı mücadelesi 1976 yılından beri yükselmektedir. Ordu ve polis ile gerilla örgütleri arasında çatışmalar çoğalmıştır. Halkın ekonomik ve demokratik talepleri uğruna verdiği mücadeleler siyasi mücadeleye dönüşmüştür; faşist Şah diktatörlüğünün ve Amerikan emperyalizminin bir çok ajanları, öldürülmüştür. Son iki sene içinde tüm faşist baskılara rağmen en az 50 önemli grev yapılmıştır. Örneğin 1976'da Schahi-Textil fabrikasında, Basında, Ratsch'da, G. İran'da, Balık endüstrisinde, Postahane'de çalışan işçiler ücretlerine zam, işyerlerinde güvenlik, işten atmalara son, mecburi mesainin kaldırılması gibi haklı taleplerde bulunmuşlardır. İşçilerin 2/3'nün geliri normal olarak bir aileyi geçindiremeyecek kadar azdır.

İran halkının mücadelesi hızla yükseliyor

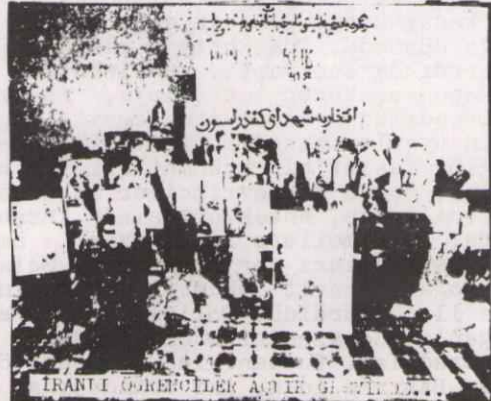
Geçen sene gecekonducuları yıkmaya kalkan polisler ile gecekondu halkı arasında kanlı çatışmalar olmuştur. Üniversiteli öğrenciler devamlı protesto gösterileri düzenlemekte, buna karşılık faşist diktatörlük üniversiteleri sık sık kapatmaktadır. 7.5.1978'de Tahrân'da bazı Banka ve sinemalar ateşlenmiş, şehrin her tarafında 10 binlerce kişi protesto gösterileri yapmıştır. 11.5.1978'de ise 2 bin kadar asker Tahrân'da gösteri düzenleyen öğrencilere saldırmıştır. Olaylarda 20 kişi ölmüş, bir çoğu ise ağır bir şekilde yaralanmıştır. Mart ayı içinde toplam 80 ölü vardır. Şubat ayında Tebriz'de çıkan olaylarda ise 400 kişi ölmüştür. Bu katliamlar İran halkının faşist diktatörlüğe karşı kinini artırmış, ve mücadele azmini bilemiştir.

ABD emperyalizminin usaklığını yapan faşist Şah, baskı ve terörünü yoğunlaştırmaktadır.

Faşist Şah'ın baskı, terör, katliam ve işkenceleri İran halkının halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini durduramayacaktır.

Bağımsızlık uğrunda verdiği mücadele her geç başarıya ulaşacaktır.

P.Çalışkan

İRANLI ÖĞRENCİLER AÇLIK GÖSTERİSİ

ARJANTİN

Arjantin 1978

1930'dan beri dört yılda bir düzenli bir şekilde yapılan Dünya Kupası Futbol Maçları bu sene 1.6.1978'de Arjantin'de yapılacaktır. Tüm basın ve radyolar yapılacak olan futbol maçlarının propagandasını yapmakta ve politikaya alet etmediklerini söylemektedirler. Bugün Arjantin'in ekonomik ve siyasi gerçeklerine bakıldığında durumun hiç de böyle olmadığını açık bir şekilde görürüz.

Arjantin'de iki yılı aşkın bir süredir Pinochet'i aratmayan faşist Videla diktatörlüğünün baskı ve zulmü gün geçtikçe artmaktadır. Arjantin'de 1976'da yapılan askeri darbeden sonra ki durum şöyledir:

- 10.000 siyasi tutuklu sistemli olarak işkencededir.
- 5.000 kişi öldürülmüştür.
- 300.000 Arjantin'li sürgündedir.
- 8000 kişi halen kayıptır.
- Parlamento dağılmış, tüm partiler kapatılmıştır.
- Tüm sendikal haklar, grev ve toplu sözleşme kaldırılmıştır.
- Okul yaşıda olup da okula gidemeyen çocukların sayısı % 75'i bulmuştur.
- Hastahaneler ve sağlık evleri halkın büyük bir kısmının hizmetine kapalıdır.
- İşçilerin ortalama geliri 1/3'e düşmüştür.

Bugün Arjantin'in yerüstü ve yeraltı kaynakları ABD emperyalizmi tarafından sömürülmektedir, işkence, katliam, açlık gündemdedir. Halkın büyük çoğunluğu açlık içinde kıvrılmaktadır.

Bütün bu sorunlara rağmen 1. Haziran 1978'de dünya kupası futbol maçları Arjantin'de yapılacaktır.

24 Mart 1976'da, Isabelle Peron'u bir askeri darbe ile yıkıp yerine geçen askeri cunta; Monteneros gerillalarına ve "anarşik" eylemlere karşı mücadele maskesi altında halka açık faşizmi uygulamaktadır.

General Videla'nın önderliğindeki askeri cunta dış borçları 13 milyar dolara yükseltmiştir. Bir avuç komprador burjuvazi ve toprak ağalarının içinde bulunduğu ekonomik ve döviz sıkıntısını futbol maçlarının getireceği dövizle gidermeyi düşünmektedirler. Arjantin'de Videla yönetiminde köylünün ürününün gerçek değeri % 40 oranında düşmüş, işçilerin net gelirleri 1976'da % 51, 1977'de % 42, oranında azalmıştır. İşçiler 1977 başında greve gitmiş fakat faşist diktatörlük bu haklı talepler uğrunda mücadele eden işçilerin grevlerini kanla bastırmıştır.

1978'de dünya kupası finallerinin Arjantin'de yapılması daha 1970'de kararlaştırılmıştı. O zamandan beri ABD firmalarıyla birlikte hazırlıklar başlamıştır.

Bu iş için Arjantin'de 13 bin işçi görevli yoğun bir çalışma içindedir. Hazırlıklar 700 milyon dolara (1 milyar) mal olmuştur. Bu miktar Arjantin'in milli eğitim bütçesinin % 40 kadar fazlasıdır. Videla, Arjantin'e sadece 35.000 trinit kabul ederek ülkenin gerçek yüzünü göstermemek için şimdiden gerekli tedbirler almaktadır. Arjantin ne gidecek olan gazeteci ve yazarların boş zamanlarını değerlendirme için eğlence dans ve bar yerleri büyük bir özenle hazırlanmaktadır.

Futbol maçlarının Arjantin'de yapılması var olan gerçekleri örtbas edemez. Ve Maçların ardından bıraktığı döviz Arjantin'deki hakim sınıfların içinde bulundukları ekonomik ve siyasi buhrandan kurtaramayacaktır.

Arjantin halkı yer yer bu durumu yürüyüşler düzenleyip, stada bomba koyarak protesto etmiştir.

Bir taraftan halk açlık, yoksulluktan eklemek bulamazken diğer taraftan hakim sınıflar milyarlarca dolar harcayarak döviz sıkıntılarını gidermeye, ülkede hiç bir sorun yokmuş gibi göstermeye çalışmaktadır.

Arjantin dünya kupası finallerini boykot etmek tüm devrimcilerin görevidir.

-YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!

M. Sarı